

ратъ отъ близкитѣ градове и отъ всички турски села най-свирепитѣ турци, които имали силно оръжие. Явили се между тѣхъ и главатари опитни, които били служели въ турската войска. Тѣй се събрали многобройни орди башибозуци, които започнали да нападатъ, като диви звѣрове, къмъ възстаналитѣ български села и градове. Но когато доближили, тѣ били посрѣщнати съ куршуми отъ българскитѣ бунтовници. Започнали се боеве кървави и страшни. Турцитѣ нападали, но бивали навсѣкжде отблъсвани и пропжждани на далечъ.

Надеждитѣ на народа не се губели.

За жалость, въ това време ливнало голѣмъ дъждъ, който не спиралъ. Студени вѣтрове пронизвали събранитѣ жени и деца въ укрепенитѣ лагери. Всички били измокрени, а дѣцата зъзнали отъ студъ. Между това турцитѣ отъ день на день ставали сѣ по-много и по-силно нападали. Панагюрци очаквали, че другитѣ окръжи ще възстанатъ и че ще имъ пратятъ помощъ. Но туй не станало. Окръжитѣ не били готови и не възстанали. Та панагюрскиятъ окръгъ трѣбвало самъ да се бие съ турската башибозушка сила. Скоро пристигнали и турски войски съ скорострѣлни топове. Панагюрци юнашки се държали. Тѣ смѣло отблъсвали нападателитѣ. Ала пашата сполучилъ да нападне на Панагюрище отъ къмъ най-неукрепеното мѣсто. Той бомбардиралъ града, подпалилъ кѣшитѣ. Черешовитѣ български топчета гръмнали 2—3 пѣти, но кантарскитѣ имъ топки не могли да идатъ подалечъ отъ 200—300 крачки. Следъ тридневни кървави боеве турцитѣ съ силни топове и якото си оръжие наддѣляли. Възстаницитѣ били принудени да отстъпятъ и на 30 априлъ башибозуцитѣ и вой-